

bør Kommissionæren lige saa lidt miste ved Kommittentens Fallit som ved hans Tilbagekaldelse af Hvervet, se herom § 60.

Den herskende Opfattelse gaar vistnok ud paa, at Hvervet ikke uden videre ophører derved, at Kommissionæren kommer under Konkurs, men at denne Omstændighed i Almindelighed giver Kommittenten Beføjelse til at hæve Forholdet uden herved at ifalde det Ansvar overfor Kommissionæren, som bortset herfra vilde følge af Hvervets Tilbagekaldelse. Man har dog ment af Hensyn til Kommittentens Interesser at burde fastslaa, som det for Mandat i Almindelighed er bestemt i den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 405, at Hvervet ophører umiddelbart ved Kommissionærens Konkurs. Herved erindres Bestemmelsen i § 48 og Bestemmelsen i § 60 om, at Kommissionærens Beføjelse til at gøre Fordringer gældende, som ved Kommissionens Udførelse ere erhvervede overfor Tredjemand, ved hans Konkurs overgaar til Konkursboet.

Hvervet kan ophøre paa mange andre Maader end de i §§ 46 og 47 nævnte, saaledes ved Udløb af det for Forholdets Varighed fastsatte Tidsrum, ved kontraktmæssig Opsigelse med Varsel, ved Kommittentens Umyndiggørelse, ved Kommissionærens Død eller Umyndiggørelse, efter Omstændighederne ved Kommittentens Død. Man har imidlertid, bortset fra Bestemmelsen i § 49, anset det for tilstrækkeligt at foreslaa Lovregler om de i §§ 46 og 47 nævnte Ophørsmaader, idet man gaar ud fra, at Analogien af disse Lovregler med de af Aftalen og af Forholdenes Beskaffenhed følgende Afgivelser og Lempelser vil blive anvendt i andre Tilfælde.

§ 48.

Hvervets Ophør ifølge §§ 46 og 47 kan indtræde paa et saadant Tidspunkt, at Standsning i samme Øjeblik af Kommissionærens Virksomhed vilde medføre Tab for Kommittenten. Skal Tab undgaas, maa modtaget Gods fremdeles bevarer, ankommende Gods efter Omstændighederne undersøges og modtages, eventuelt

maa Reklamation finde Sted o. s. v. Særligt naar Ophøret skyldes Kommissionærens Frasigelse, synes der da at burde paahvile Kommissionæren en vis Pligt til at foretage det til Undgaaelse af Tab fornødne, indtil Kommittenten selv kan varetage sine Interesser, jfr. den tyske borgerlige Lovbog § 671 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 404. Kommissionen har ment at burde foreslaa, at en saadan Pligt til Afværgelse af Tab i alle de i §§ 46 og 47 omhandlede Ophørstilfælde bør paahvile Kommissionæren, forsaavidt det kan ske uden væsentlig Omkostning eller Ulempe for ham. I saa Henseende vil det naturligvis være af Betydning, om Kommissionæren har tilstrækkelig Sikkerhed for sine Omkostninger i Gods, som han sidder inde med. Ifølge Forpligtelsens Begrænsning i Tid vil den have større Betydning, naar Kommissionæren frasiger sig Hvervet, end naar Kommittenten tilbagekalder det. Er Hvervet bortfaldet ved Kommittentens Konkurs, maa Kommissionæren være Massekreditor i Konkursboet for sit Krav paa Godtgørelse for sine Omkostninger. I Tilfælde af Kommissionærens Konkurs maa Pligten efter § 48 efter Omstændighederne paahvile hans Konkursbo. Udtrykkelige Regler i saa Henseende er det fundet uforment at udtale.

§ 49.

At Kommittenten ikke ved at tilbagekalde Hvervet kan berøve Kommissionæren de denne ved §§ 31—37 og 39 hjemlede Sikkerhedsbeføjelser, er selvfølgeligt. Men det samme bør gælde i andre Ophørstilfælde, ogsaa naar Kommissionæren frasiger sig Hvervet. Ligeledes bør Bestemmelserne i § 38 om Kommissionærens Beføjelser, naar der fra Kommittentens Side foreligger Forsinkelse med Modtagelsen af Kommissionsgods, komme til Anvendelse, efter at Hvervet er ophørt. I § 49 bestemmes derfor, til Undgaaelse af al Misforstaaelse, at Kommissionæren uanset Hvervets Ophør kan gøre de Rettigheder gældende, som tilkomme ham efter §§ 31—39.